

(Hall) siger, at han lægger saa megen Vægt paa min Mening i dette Slags Sager, og virkelig ogsaa har vilst hvad jeg har yttret i Roeskilde en usædvanlig Opmærksomhed, saa kan jeg ikke nægte, at jeg ikke uden en vis Forundring har seet, at han med Hensyn til Pensions-scaalen er kommen til et saa ganske forskjelligt Resultat fra det, som han paa sin Side ikke vil kunne nægte, at jeg er kommen til baade her og i Roeskilde, og saa vil det heller ikke kunne forundre ham, at jeg er tilbøielig til at betragte de Complimenter, som han har gjort mig, og hans Forsikring om den Vægt, som han tillægger min Mening i dette Slags Sager, noget nær i det samme Lys, som han betragtede den Omfkrivning af et i Comitee-betænkningen brugt Udtryk, som af en æret Rigsdagsmand er gjort.

Det Samme, som jeg har tilladt mig at fremsføre med Hensyn til den formeentlig op-dagede Forskjel mellem min Anskuelse af Embedsmændenes Pensionering nu og i 1846, troer jeg, idetmindste for en Deel, at kunne paaberaabe mig, i Anledning af hans Bemærkninger til hvad jeg har yttret om Enkernes Pensionering. Det synes, som om den ærede Rigsdagsmand aldeles har overseet, at i det Forslag, som Regjeringen forelagde i Roeskilde, var Enkepensionen paa ingen Maade gjort til en Berettigelse. Den skulde i Fremtiden, ligesom det havde været hidtil, betragtes som en Raades sag; man vilde kun regulere denne Raade en Smule. Men det var ingenlunde det, hvormed de roeskildske Stænder, eller hvormed navnlig jeg som Referent troede, at man kunde være tilfreds. Det, hvori man i Roeskilde afveg meget betydeligt fra Lovudkastet, var, at man ogsaa for Enken forlangte Pensionen, der hidtil havde været betragtet som en Raades sag af Regjeringen, som en lovbegrundet Berettigelse, ligesom man havde givet Embedsmanden selv et retligt Krav paa Pension. Dette var Hovedsagen i Roeskilde med Hensyn til Enkernes Pensionering, og jeg tvivler paa, at man kan paavise Nogetsomhelst af hvad jeg igaar yttrede, som skulde staae i Modsigelse hermed. Det er sandt, at jeg yttrede igaar, at det vilde være bedre at gjøre Enkens Pension af-

hængig af Mandens formodede Pension paa den Tid, han dør, eller af den Pension, paa hvilken han vilde have havt Krav paa den Tid, han afgik ved Døden, og ikke afhængig af Mandens Gage, saaledes som Udvalget har foreslaaet det. Jeg tilstaaer, at jeg i dette ene Punkt er af en anden Mening end den, jeg har havt tilførn, og som jeg har yttret i Roeskilde, men jeg troer ikke, at dette bør kunne bebreides mig, saa meget mindre som det ikke er noget væsentligt eller betydeligt Punkt, og allermindst troer jeg, at det kan betragtes som et betydeligt Principspørgsmaal. Jeg kan meget let forklare, hvorfor jeg i denne Henseende er kommen til en forandret Anskuelse. Jeg har nemlig seet, og troer allerede igaar ved enkelte Exempler at have oplyst det, hvilken betydelig Byrde det netop bliver for Staten, naar Embedsmand afgaae i en ung Alder og sættes paa Pension, thi da varer den tilsyneladende mindre Byrde i en lang Række af Aar, saa at det voxer op til noget meget betydeligt, hvad en Mand saaledes kan komme til at nyde af Staten for en ringe, til et kort Aaremaal indstrænket Tjeneste. Man har gjort mig opmærksom paa, at det selsamme Tilfælde viser sig med Hensyn til Enkepensionen. Naar en yngre Embedsmand afgaaer ved Døden, opvoxer den unge Enkes Pension til en meget sølelig Byrde for Staten, naar hun ikke igjen gifter sig, fordi hun da i mange Aar kommer til at nyde denne Pension; og jeg er derfor kommen til den Anskuelse, at det vilde være bedre og for Staten langt mindre befosteligt, om man fulgte det samme System med Hensyn til Enkerne, som man bør følge med Hensyn til Embedsmændene, et System, som hviler paa en retfærdig og naturlig Basis, ja netop paa den Basis, hvorpaa Udvalget selv i det Hele har begrundet Pensionsberettigelsen, at nemlig Pensionen maa anses som Noget, der opspares for Manden, paa Grund af at hans Tjeneste ikke vederlægges saaledes, at han selv kan oppare det, og altsaa maa denne opsparede Deel af hans Gage voxer med hans Tjenestetid, voxer med hvert Aar, han har forrettet Tjenesten, og i hvilket Opparelsen har fundet Sted. Dette er Udgangspunktet for ethvert Pensions-system, og saaledes betragtes det af Udvalget selv,